

Fekete románcok

[2011. április]

Lorca-imitációk

ÉJFÉL CSÓNAKJÁN

Cigányláz éget, a csönd küszöbömre ül,
éjfél kába csónakján iszom egyedül,
fehér a fényem,
csillan késélen.

Hallgat a cédrus, mezíten nászunk nincsen,
fekete rózsát adok, egyetlen kincsem,
szirmokra hullt lány
hold párkányán árny.

Hordó borban szerelem részeg éneke,
széllel süssan fürtöd, úgy hull topáz éke le,
vén gitárom peng.
Apró narancs leng.

Dúdolsz már halálról, kasztanyetted villog,
feszes rézmelledre láz hull, ében szirmok,
s ezüst, mély húrom
gyorsabban húzom.

Három jeges tőr forg örvénylő lelkemben,
kreol hátsód, duzzadt melled nyelvemre vettem,
birtokollak én,
harmatod enyém.

Létre kél rejtett, gazdag méhedben a mag,
szóródik édesen e fehér raj, harap,
zsibbadt idegzet
nemz kéjt, permetet.

Citromág hajlik e rézbőrű románcba,
hajad éj, vérszín szemérmed tárva,
őrjít a lényed,
velőmbé égett.

Tücsök cimbalmoz, az éj kék bölcsőt lenget,
aranycsörgő szól, de elhallgat a zengzet,
fekete lázam
kiforr halálban.

Vágtában mén fújtat, nagy patája dobban,
a pagonynál arany égfolt virradóban,
nem érjük ketten,
magányba estem.

Lőpor füstje gomolyg, rézdob pördül nappal,
zsong még tagom, ittás szellemem vigasztal,
békén hallgatunk,
van éji lakunk.

HALÁL KÜRTJE

Éjben szisszen az arabs tőr,
cigány virraszt, hold tündököl,
kém nem duzzad,
párna szunnyad.

Lopott asszony, vérszín kanca
arany füstöt fú vágatva,
orv bűn fogan
matadorban.

Törvényt bont – az éj a korma,
ében ingén vérfolt nyoma,
két szarv s halál-
kürt muzsikál.

Kulcszár, idő van hajnalig,
csak szélfütyt a város, alszik,

a ló hörög,
kapu zörög –

asszony suhan a szobába,
fara gömb, szemérme ára
friss narancshéj,
bor, dunnaéj.

Hajfonata ében erdő,
arab sátor, főt veszejtő –
tenyérijóslás,
ős kuruzslás.

Szeme sötét fény, cigánybú,
szemöldöke ikerhold; fű
fitos lányorr,
fülben húr szól.

Dombor melle édes körte,
sárga félhold a csípője,
rezg tompora
s rézfuvola.

Ördögszirmokkal esőzvén
vessző csiklandoz menyecskén,
óbor torkán,
nedű dombján.

Ezüst fény csorg heges vállán,
lelke éh, kéjkút – boszorkány,
nyelvén mákony,
késél-asszony.

Sunyít orvul, tört szorongat,
kába férfin vesz hatalmat –
szajhán zuhan
el leszúrta.

Kancán már a kéjmenyecske,

zsák aranyt visz s tűnik vele
virradatkor
a városból.

A HOLD KÖRE

Öböl az éj, benne hold mézfehér pora,
– dúdol fülébe karcsú üvegfuvola –
nyugszik árnyban a lány,
amulettje talány.

Hold köre villószik szeplőtlen lelkében,
kék kardvillogást, gyors lódobajt les éjben,
szeretőt az árnyon.
Aranyláz az álom.

Lányban éjféltánc röpül, puha angyalok,
tömény a szárnyasötét, de friss narancs ragyog,
fény csillan a bőrön,
virraszt szűz a tőrön.

Hallszik távol rekedt, keser cigányének,
züllött zsványbárat – értik csak a vének
ivócimborában,
rézérmére váltan.

Vörös dűnék sivatag égett homokján,
aranygítár sír az andalúzok árnyán,
sátrakban arabok
és mórok – rokonok.

Forró szélben térdelnek az álmos tevék,
vakít a homok, a pupillában szemcsék,
lázás, kék lebegés
a légben a fénytörés.

Sóhajt a szűz, lélegzetében narancsfá,
hanyatló árny az ág – törékeny alakja –
bokáján ék fénylik,
de lovasa késik.

Zokog a lányban a kanári éneke,
kedvese adta violáért cserébe,
rézbőrű éjjelen
gyöngy pörgött, szerelem.

Telnek az órák, nehéz vádban a lélek,
sír a lány, fa tövén alszanak a mécssek,
az éjszaka mélyén
süt a kék lidércfény.

Fülét szorítja a száraz, napszíttá földhöz,
sárga mellényt hímez, s feledi, mit öltött –
nyugszik árnyban a lány,
a halál hajnalán.

A KÁBULAT KERTJE

Narancs alkonyat,
madár torka telve égi kéekkel,
a kert asszonyat.

Kék lepke lebben,
a lég üveg holdja tányér éjjel,
pörg kísértetben.

Húr villan, arany,
fúj részeg cigánybút, kóbor a szél,
ver a láz, harag.

Nagy melled kincsem,
barna csúcsán forg nyelvem, forr a kéj,
gyúl édes ízén.

Zöld narancsliget.
Kábít a kert, vén kapuján álom,
gömbök, fényívek.

Pír a nyár bora,
zsongít a vesszóm, forrong a lázon,
szorít karika.

Vöröslik szirmod,
világít ágyé kod puha öble,
terem bő kincs ott.

Szép bimbód duzzad,
árnyrajz a citromág édes dombján,
kék szellő ringat.

Lélekzet a hang,
ragyogást iszunk, csillagot szórván –
száz arany harang.

Suhog hajsátrad,
eggyé forrunk kábulatban végül,
citromfa alatt.

Fehérül az éj,
szerelmünk nárdusát adom ékül –
örökre remélj.

ARABESZK

Hegedük az esték,
a hangszerben arany láng s sötét van,
kék hangfűrt a lég.

Vállad karcolja hold,
szerelmünk grádics csigahéjban,
arabeszk árny a lomb.

Árva tücsök cirpel,
ingeden barna virágod tánca,
kék csengettyűn fény kel.

Mészfehér éjjelén
láznak, mezítlenül forrunk nászba,
unikornis szügyén.

Narancs érik, bő nyár,
pihés ágyékkod mélyén fejem,
dúdol a csalogány.

Rézfardod két nap fönn,
fogsorod igazgyöngy, kincsterem,
két melled két holdgömb.

Tomporod telt, remek,
a narancsfán kanárrival füttyülsz,
fürtjeid éjszelek.

Világít alakod,
cédrus borzong szélben, tövéhez ülsz,
lényemben van lakod.

Réz s arany cigánydal,
muzsika ég örlő idegemben,
húr pendül vigasszal.

Bikaszarv a végzet,
álmunk rejtély – rézkocka kezemben,
szűz tested igézet.

Vérnarancs telehold.
Fekete sörényű éj lánya vagy,
égben kék tündér-folt.

Nem ér tömény bánat,
ha lódobajjal jó a virradat,
én-tükröm, vigyázlak.

AZ APÁCA KÁPOLNÁJA

Madár csontjában alkonyat.
Porcelánkék ég.
Alakja arany karcolat,
tökéletesség –

dúdol a cigány apáca,
kék kápolnában,
fekete gyöngysor imája,
ostya havában.
Homloka fehér telehold,
szemöldöke éj,
harmatot iszik, rügyet bont,
étke mag, kenyér.

Hajnalig színes freskót fest,
láz nem csillapul,
szerelme kék, sugár ecset,
s zengő angyalhúr.

Hallgatja a szél hangjait,
szirmot fúj a kert,
a zárda kék harangjait
rázza szédület.

Arany árny lesz, ha meghal,
s koporsója ében,
ül szemfedőjén angyal,
nem lesz sötétben.

Kábulat nem éri soha,
virraszt egyedül,
zsoltárok, dalok sora
lelkén hegedül.

Nyakában vén aranykereszt,
mennyaajtón kilincs
nyílt – száz madárfütty, lehelet,
páratlan hangja kincs.

Kondul az éjféli harang,
s ő a bölcs inga,
mást üt a világ, a harag.
Tollán friss tinta

s míves, gazdag betűivel
ír öröklétnek,
s kápolnában galamb ível,
hószínű ének.

2011. január 18.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Ungvári László Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat